

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 26 marca 2015 r.

Poz. 1810

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.71/2015.18 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 24 marca 2015 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 roku, poz. 594 z późn. zm.).

orzekam

nieważność uchwały Nr V/52/2015 Rady Miejskiej Ostrowa Wielkopolskiego z dnia 25 lutego 2015 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Ostrowa Wielkopolskiego terenu w rejonie ul. Sadowej - **ze względu na istotne naruszenie prawa**

Uzasadnienie

Uchwała Nr V/52/2015 Rady Miejskiej Ostrowa Wielkopolskiego z dnia 25 lutego 2015 roku została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu wraz z pełną dokumentacją planistyczną w dniu 04 marca 2015 roku.

Jako podstawę prawną uchwały powołano przepisy art. 20 ust. 1 i art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 roku , poz. 647 ze zm.), art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 roku, poz. 594 ze zm.) w związku z uchwałą Nr XIII/163/2007 Rady Miejskiej Ostrowa Wielkopolskiego z dnia 26 września 2007 roku w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Ostrowa Wielkopolskiego terenu w rejonie ul. Sadowej

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały – organ nadzoru stwierdził, co następuje:

W odniesieniu do zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego, stwierdza się co następuje:

W dniu 21 października 2010 roku weszła w życie ustawa z dnia 25 czerwca 2010 roku o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2010 r. Nr 130, poz. 871). Na mocy art. 4 ust. 2 tej ustawy do planów miejscowych oraz studiów, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu albo studium, a postępowanie planistyczne nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ww. ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. W przypadku przedmiotowego planu uchwałę o przystąpieniu do jego sporządzenia podjęto w dniu 26 września 2007 roku, a zatem do przedmiotowego planu zastosowanie znajdują przepisy dotychczasowe.

Na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej “ustawą”), cyt.: “ w planie miejscowym określa się obowiązkowo parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywności zabudowy”. Przepis ten znajduje uszczegółowienie w § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 roku Nr 164, poz. 1587 ze

zm.), zwanego dalej “rozporządzeniem”, na mocy którego, cyt.: “ *ustalenia dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać, w szczególności, określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu*”.

W § 5 ust. 1 pkt 1 i § 20 ust. 1 pkt 3 lit a) oraz b) uchwały, dla zabudowy dopuszczonej do realizacji na terenie infrastruktury technicznej miasta w zakresie gazownictwa, oznaczonym symbolem “13G”, ustalono parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu w postaci maksymalnej wysokości zabudowy, geometrii dachów oraz nieprzekraczalnej linii zabudowy (naniesionej na rysunku planu) pomijając zarazem ustalenia w zakresie wskaźnika powierzchni zabudowy oraz udziału powierzchni biologicznie czynnej, czym naruszono cytowane przepisy art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy oraz § 4 pkt 6 rozporządzenia.

Nadmieniam, że obowiązek zawarcia w planie zagadnień określonych w art. 15 ust. 2 ustawy, a więc m. in. parametrów zabudowy, nie jest wprawdzie bezwzględny, jednakże pozostaje uzależniony od warunków faktycznych panujących w terenie. Oznacza to, że plan miejscowy musi zawierać ustalenia, o których mowa we wskazanym przepisie, jeżeli w terenie powstają okoliczności faktyczne uzasadniające dokonanie takich ustaleń.

Dopuszczenie w przedmiotowym planie zabudowy na ww. terenie rodzi więc obowiązek ustalenia wskaźników zagospodarowania terenu określonych w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy, w tym udziału powierzchni zabudowy oraz biologicznie czynnej.

W § 13 ust. 1 pkt 2 uchwały, w ramach zagospodarowania terenu dopuszczono lokalizację na obszarze planu dodatkowych dróg wewnętrznych nie wyznaczonych na rysunku planu, pod warunkiem zachowania ich minimalnej szerokości 10 m i lokalizowania zabudowy w odległości nie mniejszej niż 6 m od pasa drogowego tych dróg.

Zgodnie z zał. nr 1 do rozporządzenia, drogi wewnętrzne stanowią odrębny sposób przeznaczenia terenu, oznaczony symbolem KDW i kolorem jasnoszarym. Stąd też droga wewnętrzna (podobnie jak droga publiczna) – traktowana jako odmienny, różny rodzaj przeznaczenia terenu – musi spełniać wymogi określone w art. 15 ustawy, tj. mieć właściwe oznaczenie barwne, odpowiednie dla tego terenu ustalenia, a także stanowić wyodrębnione liniami rozgraniczającymi – osobne – przeznaczenie terenu.

W myśl wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 czerwca 2013 roku II OSK 2836/12 “(...) *teren lokalizacji dróg wewnętrznych z uwagi na ich przeznaczenie i odmiennie zasady zagospodarowania powinny być wskazane w części graficznej planu oraz zostać wydzielone stałą i nie podlegającą przesunięciom linią rozgraniczającą*”. Stanowisko to zaprezentował również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 14 maja 2014 roku IV SA/Po 58/14 stwierdzając, że lokalizacja ciągów komunikacyjnych, w tym dróg wewnętrznych, powinna zostać określona na rysunku planu.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że w § 9 ust. 1 pkt 3, § 12 ust. 1 pkt 9 lit. b) oraz c), § 13 ust. 1 pkt 3 lit. c), e) oraz f) i § 13 ust. 1 pkt 6 uchwały, zawarto odniesienia odpowiednio do § 13 ust. 2, § 12 ust. 9 pkt 4, § 13 ust. 3 pkt 4 i 6, § 13 ust. 3 pkt 3 i 5 i § 13 ust. 7 uchwały, które nie występują w przedmiotowej uchwale.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że przedmiotowa uchwała w zakresie dopuszczenia wyznaczenia dróg wewnętrznych bez wyodrębnienia ich linią rozgraniczającą na rysunku planu w § 13 ust. 1 pkt 2 uchwały, stanowi naruszenie zasad sporządzania planu i tym samym rażąco narusza prawo, dlatego należało orzec jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski

(-) Piotr Florek